

1983-1984

I svallvågorna efter den framgångsrika säsongen 1982-1983, då laget tog sig till play-off till Elitserien kom något av en baksmälla 1983-1984. SIK påtvingades en mindre generationsväxling då kulturbärare som Rolf "Loppa" Krantz, Hans Adolfsson och Jan Skärgård lämnade Skövde IK. Krantz valde att spela bandy med Skövde BK, Adolfsson tog ett sabbatsår som nybliven förälder (spelade två säsonger med Skara IK kommande två säsonger) och Skärgård slutade helt. Dessutom förlorade laget poängkungen från Tibro IK till sin moderförening, Dan Bäckström, och dessutom målvakten Thomas Högberg som valde att utbilda sig till tränare. De fyra forwardsen var goda för 82 poäng föregående säsong, och eftersom det var fortsatt ansträngd ekonomi i klubben kunde inga nyförvärv köpas. De enda spelarna som plockades utifrån var en rå talang från Skara IK, Peter Johansson, endast 16 år gammal och målvakten Peter Aulin, 20-åring från Stenungsundslaget Koppers IF i division III.

Den största förstärkningen kom istället på baksidan där Arto Vesala gjorde come-back efter sitt sabbatsår och militärtjänst i hemlandet Finland.

Föreningen hade heller inte råd att ha en heltidsanställd tränare, och bossen för hockeyskolan, Karl-Gunnar "Charlie" Bäckman, övertalades att "ta hand om" A-laget för att kunna hålla nere kostnaderna. Bäckman var inte utan meriter efter att själv ha spelat i högsta serien med Västerås IK under 1960-talet och tränat SIK:s A-lag under två säsonger i början på 1970-talet innan han 1975 startade Hockeyskolan i Skövde för de allra yngsta.

NÖDLÖSNING

"Charlie" Bäckman presenterade sig för spelarna under den första samlingen som en "nödlösning", och han hymlade heller inte om att det inte var optimalt vare sig för honom eller klubben utåt mot press och sponsorer. Men trots att det var fattigt i klubben kunde Bäckman på sitt eget sätt coacha laget till viss framgång, och under resans gång matcha in några intressanta spelare från de egna leden. Mest intressant kanske backen Conny Andersson, 16 år gammal, som Bäckman haft under sina vingar i Hockeyskolan.

Förväntningarna på laget var stora, trots allt förlusterna på spelarsidan som inte ersatts, och att klubben inte hade ekonomi att ersätta Roland Matsson på ledarsidan. SIK kom från sin största bedrift hittills då man avrundade säsongen före med kval mot eliten. Och efter halva grundserien låg vägen utstakad för en plats i Allsvenskan efter en helt

formidabel start. "Nödlösningen" Bäckman hade ändå något att ge till laget, trots att inte minst han själv tonade ner sin betydelse.

SIK inledde med fyra raka segrar mot HC Dobel (5—3), Malungs IF (5—3), nykomlingen Falu IF (6—3) och Bofors IK (5—3). Poäng på bortaplan mot antagonisten Bofors började nästan bli en garant för SIK-fansen som sakta men säkert fyllde istället med några hundra extra för varje hemmamatch och framgång.

Trots det oavgjorda resultatet mot Örebro IK säsongen före var det dock ingen garant för fortsatt framgång, och när SIK gästade Vinterstadion fick man moloket lämna med mindre smickrande 3—12 i baken. SIK pillade lite pliktskyldigt in några reduceringar och lät Örebros miljonbygge göra lite som de ville.

FAVORITERNA

Favoriternas motor hackade dock betänkligt denna säsong, även om de inte lät Skövde IK notera detta, då returmatchen hemma i tältet var jämnt fram till femte minuten i tredje perioden, då Örebro gjorde två mål på 17 sekunder och ryckte till sig en tremåls-ledning som slutade med seger 9—5. Istället åkte Örebro på poängtapp mot andra lag som de normalt slog sju dagar i veckan; Mariestads BoIS (h) 5—5, Ludvika HC (b) 6—8, IK Westmannia (h) 2—3.

Den andra givna favoriten, Mora IK, hade också problem i början av serien. Efter tre raka segrar inledningsvis blev det bara en poäng mot Bofors IK, förlust mot Mariestads BoIS och man nollades av nykomlingen Falu IF i daladerbyt, 0—5. Mot Örebro i omgång nio fick laget ordentligt med smörj, 4—8. Det trodde nog många var dödsstöten för Christer Abrahamssons Mora, och kickstarten för Thomas Haglunds Örebro, men de nio kommande omgångarna skulle omkullkasta allt. Det vimlade av stjärnkvalité i Mora; Per-Olov "Peo" Brasar anlände efter några omgångar efter sin proffssejour i Minnesota North Stars och Vancouver Canucks och en säsong som hemvändare i Elitserien med Leksands IF. Brasar var forward, men utnyttjades som back i Mora med den äran. I övrigt var laget väl förspänt på forwardssidan med Mats Grötting, Hasse Hansson, Mikael Westerling och Thomas Steens bror från Grums; Malte Steen som kom till Mora redan 1979 efter två säsonger i Elitserien med Timrå IK och MoDo AIK. Dessa fyra herrar formligen öste in poäng och var en starkt bidragande orsak till Mora IK:s framgångar i Division I på 1980-talet, men det räckte aldrig riktigt ända fram till högsta serien.

Falu IF var onekligen en frisk fläkt i serien och en riktig uppstickare som nykomling. Laget hade meriterade Dan Söderström, fyrfaldig svensk mästare med Leksands IF och före detta landslagsspelare, som tränare, och på spelarfronten hade de förstärkt rejält med en hel femma av yppersta klass: Kjell-Åke Johansson (back från IFK Kiruna), Björn

Andersson (back, Fagersta AIK), Kent Lantz (forward, Mörrums GoIS), Ulf Zetterström (forward från Elitserie-laget Leksands IF) och Pär-Olof Lundgren (forward, Mora IK). Efter nio omgångar placerade sig nykomlingen på en mycket fin fjärde plats, endast två poäng under strecket, men före dalakonkurrenten Mora.

Men vilka lag var det egentligen som höll första och andra plats efter nio omgångar?

SKARABORG ÖVERRASKADE

Inför omgång nio hade nog de flesta förväntat sig en seriefinal mellan kombattanterna som satsade stenhårt mot Elitserien; Mora och Örebro. Istället, när åttonde omgången hade summerats, Skaraborgskt i topp! Etta låg ett ungt och oerhört talangfullt Mariestads BoIS, som bestod av ett hemvävt lag med hög fart i spelet, kryddat med en inspirerad målvakt i Boyer Åkerberg och finsk skyttekung, Lasse Tasala. Att laget var talangfullt utöver det vanliga fick hela hockey-Sverige lära sig med tiden, då tre av dem gick vidare till spel i Elitserien och landslaget för två av dem: Staffan Lundh (Färjestad), Peter Ottosson (Färjestad/HV 71) och Stefan Axelsson (Frölunda). Kryddat med lagkaptenen Lasse Persson och nämnde Tasala var Mariestad ett ständigt offensivt hot, där anfall var bästa försvar, och man hade onekligen talang nog för att pressa ner motståndarna i egen zon. Tasala, Persson och Lundh gjorde 26 mål vardera under säsongen, som avslutades med play-off mot Elitserien – samma resa som länsrivalen Skövde IK gjort säsongen före – och det på SIK:s bekostnad.

Skövde IK låg tvåa, och det var nog många som kliade sig i huvudet i Närke och Dalarna och undrade hur detta hade gått till. Seriefinalen blev en brakande fest där alldeles för många människor trängde sig in i trånga Mariestads Isstadion, och där folk satt högt och lågt där det fanns plats. Drygt 3800 personer trängde sig, vilket var långt över gränsen för vad som fick släppas in i ishallen, och de fick följa en match där till slut Mariestad inte höll för favorittrycket mot ett gnetande Skövde IK. De flesta var på förhand ganska säkra på hemmavinst – inte minst i Mariestad – och de blev inte mindre säkra 15.10 in i andra perioden...

PRESTIGE-DERBY

1–4 låg SIK under med sedan Staffan Lundh ökat på hemmalagets ledning inför en kokande hemmapublik. Representation från Skövde var givetvis högst närvarande på läktaren, och det var de som skulle gå ifrån hallen glada i hågen efter en historisk vändning i tredje perioden.

Mats Jönsson reducerade till 2–4 18.05 in i andra perioden, och SIK var så långt ett slaget lag, där Mariestad var bättre i det mesta. Bäckman hade dock tränat laget med ett

speciellt spelsystem, och i pausen mellan andra och tredje perioden var det dags att damma av det för att försöka få till en förändring.

- Jag tränade ju Mariestad på 1970-talet, och då körde vi det spelsystemet, så vi ändrade i pausen och vände matchen med hjälp av det, berättar "Charlie" Bäckman.

Lyckat var ett mildt uttryck. 3–4 kom redan efter 44 sekunder, ditprickat av Ulf Friberg. Roger Hellkvist följde upp knappt två minuter senare med kvitteringen.

Mariestad tycktes senare ha kommit på spåret igen då Peter Ottosson skickade in 5–4 efter nio minuter jämnt, men SIK hade fått vittring och målbilden verkade ha varit ganska tydligt. Kanske var det för att backen Björn Hult inför matchen lovat att lagkamraterna fick raka av honom skägget om de vann, och man undrar om han inte själv tyckte den täta ansiktsbehåringen kliade lite för mycket eftersom han själv otippat blev stor derby-hjälte.

SIK var nog egentligen ganska nöjda med resultatet efter att Peter Strandh fixat 5–5 efter 17.04, trots att Mariestad återigen dominerat spelbilden till stor del. Laget hade trots allt hämtat in ett "omöjligt" underläge med 1–4. Men det föll sig så väl att en passning från Jan-Allan Klang till Björn Hult skulle visa sig bli matchavgörande, där den skäggpnydde Hult, med onsdagkvällens lösaste skott, hittade en lucka förbi en simmande Boyer Åkerberg. 6–5, och till denna dag en av de mest klassiska vinsterna mot ett lag från Mariestad i SIK:s historia.

Och Björn Hult blev av med sitt skägg.

MORA OCH FALUN TILL ALLSVENSKAN

Nu räckte inte derby-segern till serieledning. Lagen hade samma poäng, där SIK hade sämre målskillnad, och den senare blev inte bättre när serien vände. Kanske glädjen blev lite för stor efter segern i Mariestads Isstadion, för när det var dags för returmöte veckan efter vann Mariestad klart i tältet med 6–2, och besparade därmed materialförvaltarna Rolf "Nisse" Hulth och Åke "Lill-Åke" Johansson en rakning av skallen som de gått ut i pressen och lovat om SIK vann båda derbyna.

Luften gick därefter ur SIK i några omgångar, och laget var till slut ganska långt ifrån att försvara sin allsvenska plats. Förlusten mot Mariestad följdes upp med 0–10 borta mot Mora och 3–4 hemma mot Westmannia. SIK vann sedan fyra av de sex avslutande matcherna, men favoriterna höll jämnare klass och det blev Mora och Falun som tog platserna till Allsvenskan. Falun efter att ha besekrat ett segervisst Örebro i sista omgången med hela 8–3. Snacka om anticlimax i Örebro, som fick finna sig i att spela i fortsättningsserien.

Även Mariestad fick alltså ge sig trots serieledning när fyra matcher återstod, och Mora släckte definitivt förhoppningarna om Allsvenskan i sista omgången med en klar 6—1-gloria.

SEGER MOT ÖREBRO

I fortsättningsserien blev det väldigt mycket upp och ner för Skövde IK. Laget drabbades av sjukdomar och det stora debaclet kom borta mot Mariestad med förlust 3—16, efter att två veckor tidigare ha vunnit hemma med 9—3 i en inspirationsmatch. Men laget mot Mariestad var oerfaret och när Ronald Lundgren fullt slashade SIK:s lagkapten Jan-Allan Klang över handen vid första tekningen hade SIK inte mycket att sätta emot.

Man kan bli hur konspiratorisk man vill, men samma procedur utspelade sig sedan två år senare, då samme Lundgren slog av handleden på Klang i 1985-1986 års första derby, och Klang fick finna sig i att mest sitta vid sidan av under sin sista säsong i klubben. Övrigt den fram till då störste egna talangen klubben fostrat – och det går inte att låta bli att fundera över om det inte var en beordrad förseelse?

För att understryka hur mycket SIK blandade under fortsättningsserien kan nämnas att man fick stryk borta av Bofors med 5—8, men vann hemma med 10—2 – där backen Erik Johansson fått kliva upp i anfallet och gjorde fyra mål. Man klarade av HC Dobel hemma med 5—2, men torskade borta med 5—10. I förlustmatchen gjorde 18 år gamle Tomas Kempe sitt första mål för klubben, för övrigt.

Det blev inte särskilt spännande för SIK, då SIK efter storsegern mot Bofors ändå var nio poäng efter Mariestad på andra plats, och bara åtta poäng kvar att spela om.

Inte ens seger i slutomgången mot Örebro med 9—5 hade någon betydelse för serien, men det var ändå en seger för SIK som åtminstone tillfälligt dödade Närke-spöket. Och så blev det en mycket fin epilog för Skövde IK:s tid på Södermalms IP. Det var nämligen sista matchen som spelades i barracuda-tältet, då laget flyttade in i Billinge hov på sensommaren 1984.

”Charlie” minns också Örebro-vinsten som speciell:

- Ja, det var en seger som kanske inte märktes så mycket, för det var sista matchen för den säsongen, men det var en rolig seger.

HAMMARBY OCH LULEÅ I TOPP

Allvenskan vanns samtidigt av Luleå i stor stil. Laget förlorade endast två matcher och i finalmatcherna mot Hammarby var de utan pardon och tog platsen till Elitserien. En plats de försvarat sedan dess. Varken Mora, Falun, Örebro eller Mariestad

hamnade i kvalserien, och närmast var faktiskt Mariestad som slogs ut av HV 71 i play-off 3 med 2-0 i matcher efter två riktigt tigha fighter, 7–8 och 3–4.

Säsongen i siffror: http://skovdeik.se/files/summary/summering_1983_1984.pdf

TEXT: **Micke Därth**